

OSIPANJE

Svakodnevno me nestaje po deo
Ili opadne poneka vlas kose ili
Poneka reč izleti i zagubi se
U svakodnevnoj buci
Ostanu moje ruke u dodiru
Koraci se zaglibe u jednom mestu
Pogled me ponekad ostavi na nekom prozoru
Koji svoju radoznalost krije kao ogledalo
Ujutro umivajući se voda mi spere
Nevidljivu masku u kojoj sam se zbljedio
Sa onima iz sna i sad da me vide
Ne bi me prepoznali
Svaki dan nestajem deo po deo a da to i ne primećujem
Drugi mi kažu – nekako si se promenio
Jedva sam te prepoznao
Boja glasa ti je postala hrapava kao zvuk iz suvog ispucalog grla slamčice
Voleo bih da znam šta travka travci u polju šapuće
Ne mičući se sa mesta ali kako da to čujem
Želeo sam život u komadima bar u komadićima
U vrtlogu u tako razdvojenoj i sastavljenoj
Stvarnosti koju sam zadržavao
Osipao sam se i kad sam verovao u čvrstinu
Svih postupaka i kad sam ostajao sam opkoljen daljinom
Stalno živim iza rešetaka koje nosim u sebi, kaže Kafka
Ta me misao tako usami da mi se učini da svet kruži
Negde daleko a da je u meni praznina i da se
Sve okolo osipa

SINOĆ

Tamo gde mislim da me još ima sve je prazno
Nebo je odjednom nisko kao tavanica ali ga ne mogu dotaći
Niti se od njega odbija glas
Ceo život visi kao jabuka na grani
Od svih oblika on je najsličniji okruglom koji
Neprestano skriva svoje središte

GLEDANJE

Nebo je stalno gradilište, nebo je puno građevina, kažeš mi,
Dok oslonjen gledajući i sam učestvujem u tom građenju.
Ogromni oblaci kao građevinski blokovi
Gomilaju se i valjaju niz plavičastu nizbrdicu.
Gore, u daljini, u strmom klancu je kamenolom
Odakle se kotrljaju tamni oblaci, čvrsti
Kao stene koje će nam trebatи za masivne građevine.
Njihovi prirodni oblici međusobno se uklapaju
I olakšavaju nevidljivim zidarima posao.
A šta ćemo za krov, da li razmišljamo o krovu,
O kiši i suncu, kad nastupe oluje i žega? Koje sile će
Zadržati te nepogode i moju sobu, moj sobičak koji postaje
Sve tešnji i tešnji? Zidovi mu se spajaju, postaje
Tek pukotina kroz koju svetlost proviruje da me vidi.
Zidovi su puni vode i sunčeve svetlosti i celo nebo
meko poput močvare puno je zelenkastog sjaja žabokrećine.
Vidi onaj oblačić kako se zarumenio, juri kao divlji automobil.
Naš pogled ga je pratio po crti horizonta. Jurio je ka suncu
Koje se udaljavalo i kojem će, uskoro, pući užareni obruči.
Zrake debele i mrke, kao pokretne tapete, žele
Da prekriju ono malo plavog i svetlijeg što se još može videti.
Oblaci koji su se razmnožili brzo odrastu i umru.
Naslonjeni na prozore, zurimo gore.
Živeli smo u oblacima, bili smo njihovi stanovnici.
Na nebu koje je izbledelo, a kiša isprala i našu slobodu,
Svetlost je spazila sebe u ogledalu i mi smo se u njemu spasli
Kao u čamcu koji se ljudja hvatajući svoje likove u naborima vode.
Vetar kormilari tom belom flotom, a oči, visoko kao zvezde,
Sjajem sve upijaju.
Pripijeni očima za oblake više i ne znamo šta gledamo.

STRAH

Strah od hodanja, strah od reči,
Strah od blizine, strah od trajanja tišine,
Strah od brojanja i prebrojanog
I onog što se ne može prebrojiti,
Strah od pogleda i ogledala
Oka koje sve vidi
U kome sam i ja obična brojka.

Govoreći, punim sobu stvarima,
Stvaram svoj muzej
Odjek nekih reči iz nagnute posude pomuti njenu prazninu,
Strahujem da neće biti dovoljno svetlosti,
Da će ovaj dan prerasti u zid,
U kavez,
Da će se sve reči sabiti u jednu ali nju niko neće
Čuti

VEĆERNJA SVETLOST

Umrla je svetlost
Koja me je zbližavala i povezivala
Pukle su tanke niti kojima sam
Bio privezan za dan
A koje nikada nisam ni video
Tek neko me je odgurnuo od vas
Iz kojih se izlila tišina
Kao mrak
Ujutro zraci sunca rezali su
Ono što gledam
I reči su se grušale u grlu
Svetlost je već sve isekla
A ja još razmišljam –
Da li me gleda
Ono što svetli

ODLAZAK

Da li i vi ponekad osetite da reči koje izgovorite
Tonu i da i vi tonete
Da one kao obruč na rasušenom buretu ništa ne drže
Već samo prazninu u svom toboze zamišljenom krugu
I da je to prazan govor
I da ono što vidite
Tek je prva slika
Tek je prvi trag trenutka
Da li se ponekad i vama dešava kao i meni
Da vas reči odnesu daleko
I ostave
Pa se same lelujave
Istopi u odjeku

RADOST

Radost, šta će sa njom, ona kratko traje.
Brzo se istroši. Imaš je, ali kao da nije tvoja,
drugi njome upravlja. Raduješ se što je imao
ali zajedno se istopite kao pahuljica na rukavu.
Vidiš je kako padne i odmah se pretvori
u vlažni trag.
Radost, pa šta će sa njom
i njenim tragovima?

SEĆANJE

Tek je blesnulo nekoliko slika iz detinjstva
Iz velikih naslaga prašine dana
Iz tog đubrišta vremena koje me je izmorilo
Kao stakalca malena koja dlanom brišem
Zamagljena i musava
Skidam sa njih prašinu
Ono što ih zamcuje
Vidim ono što zaželim
Prepoznam pa ga dodirnem
Zgrabim i brzo se okrenem
I zaspim